

عنوان مقاله:

نماد گرایی عرفانی در شعر صائب تبریزی

محل انتشار:

فصلنامه متن پژوهی ادبی، دوره 12، شماره 35 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسنده:

بهمن نزهت - هیئت علمی دانشگاه ارومیه

خلاصه مقاله:

عالم عرفان، عالم وحدت و یکرنگی است. صائب با اصل وحدت بخش عرفانی همه پدیده های هستی را با همه تناقض ها و اضدادش به زیبایی در کنار هم می نهد و کیفیت و حالت آن ها را در زندگی روزمره بشر به صورت زنده و نمادین بیان می کند. صائب در اشعار خود با به کارگیری نمادهای عرفانی و واژگان فنی صوفیه، صور خیال شاعرانه و مفاهیم ذهن گرایانه خود را به شکل هنری بیان می دارد. در حقیقت موضوع عرفان در شیوه شاعری او اصلی وحدت بخش و زیبایی شناختی دارد و بر بیشتر اشعار او سایه افکنده است. تصور شاعرانه و هنری صائب از واژگان فنی صوفیه، فضاها و زمینه های مناسبی را در غزل های او فراهم می آورد تا او با این شیوه خاص به خلق معانی و مضامین غیر متعارف و بدیع - که از مختصات ویژه سبک هندی است - بپردازد.

کلمات کلیدی:

استعاره، ایماژ، زیبایی شناسی، سبک شناسی، صائب، عرفان، نماد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1408991>

